

CORINNE HOFMANN

AFRICA, DRAGOSTEA MEA

Traducere din limba germană
de Dana-Mina Verescu

POLIROM
2026

Cuprins

Despărțirea de femeia masai albă – dar din nou Africa	7
Anevoioasa călătorie pe jos prin ținutul Himba.....	15
Noi provocări în Kenya	61
În sfârșit cu Napirai în Barsaloi	169
O mare surpriză în Mombasa	239
<i>Postfață</i>	257

Despărțirea de femeia masai albă – dar din nou Africa

Zece ani ca „femeia masai albă” sunt suficienți, credeam eu. Ultima mea lectură are loc pe 25 octombrie 2008, în fața publicului entuziasmat din orașelul Lauchhammer, din Brandenburg. Cu un ochi plâng și cu unul râd când părăsesc scena în aplauze prelungite și mă așez la măsuta unde voi da pentru ultima oară autografe. Mulți dintre cei aproximativ 300 de spectatori și spectatoare vor să mă mai vadă o dată și să-și ia rămas-bun cu o strângere de mână. Aud încontinuu: „Doamnă Hofmann, vă rugăm, trebuie să continuați să scrieți. Viața dumneavoastră este atât de palpitantă! Vrem să știm cum îi merge familiei dumneavoastră africane și să ne spuneți când își va vizita fiica dumneavoastră tatăl. Ah, vrem să aflăm tot, scrieți minunat”. Cam astfel de lucruri aud în următoarea oră, înainte de a da un ultim autograf pe una dintre cărțile mele.

Mi-au plăcut extrem de mult aceste întâlniri cu cititorii, dar în punctul ăsta mă gândesc că trebuie să existe o viață și dincolo de Africa și *Îndrăgostită de un masai*.

La doar două săptămâni după acest eveniment plec împreună cu o prietenă dragă, o femeie foarte interesantă,

într-o călătorie de patru săptămâni prin India, căci îmi doresc de mult să cunosc cultura acestei țări. Firește că patru săptămâni nu înseamnă mult, dar este totuși un început și am hotărât să vizităm în principal nordul țării.

Prima noastră oprire e la Delhi, un oraș uriaș, în care ești înconjurat în permanență de mase imense de oameni. Am închiriat o mașină cu șofer și el ne plimbă cu iscusință printre ricșe și taxiuri cu trei roți pe la diferite obiective turistice. Totul este interesant, dar îmi dau repede seama că, deplasându-mă astfel, îmi lipsește contactul cu localnicii.

Când trecem pe lângă o piață, îl rog pe șofer să oprească, pentru a putea explora împrejurimile pe jos. Trebuie să miros, să ating și să gust, altfel nu simt că am ajuns cu adevărat într-o altă țară. Șoferul, ce nu pare prea încântat, spune: „Nici măcar eu, care sunt indian, nu umblu pe jos pe aici”. Coborâm totuși și numaidecât mă simt mai bine, deși suntem imediat fixate de sute de perechi de ochi.

Un bărbat are niște pești mari întinși direct pe jos, sub o măsuță, și stă ghemuit, desculț, lângă alte creaturi marine mici pe care le are expuse spre vânzare. Degetele lui de la picioare se află, că să zicem așa, în imediata vecinătate a crabilor, scoicilor și peștișorilor. La nici jumătate de metru distanță trec o mulțime de oameni. Puțin mai în spate, un bărbat corpulent, îmbrăcat în alb, gătește ceva de mâncare în mai multe oale. În fața lui, câțiva bărbați stau așezați direct pe stradă și par să aștepte ora mesei. Pe lângă noi își fac loc neîncetat oameni care trag după ei cărucioare încărcate. Din loc în loc, câte o cerșetoare își întinde mâna goală spre noi. Miroase a toate lucrurile posibile, de la condimentele din mâncarea gătită până la o duhoare îngrozitoare de canal. Și peste toate plutește mirosul de pește.

Zărim un vânzător de carne, care și-a împărțit animalele tranșate în mai multe grămezi. În față, pe o ladă de plastic, stau trei capete însângerate de animal cu coarnele pictate în albastru. Alături sunt aliniate picioarele tăiate, iar în spate, pe alte lăzi roșii de plastic, care servesc drept tarabă, e stivuită carnea propriu-zisă. Miroase a sânge. Vânzătorul, ajutat de fiul său de vreo 9 ani, taie în două cu un topor celelalte bucăți. Pășim peste gunoaiele de tot felul împrăștiate pretutindeni pe jos.

Chiar dacă această lipsă de igienă este aproape de neconceput pentru noi, aici domnește viața adevărată. Inima îmi saltă de bucurie și îmi amintesc de Africa „mea”. La fel stau lucrurile și la Nairobi.

Mai departe vizităm palate minunate, muzee și o serie de alte obiective turistice. La un moment dat ajungem chiar și la o nuntă, care mi se pare ruptă dintr-un basm din *O mie și una de nopți*. Îmi plac multe lucruri și pe unele le găsesc interesante, dar pe majoritatea le privesc cu ochiul distant al unei turistei aflate în trecere.

Asta se schimbă însă când pornim spre Pushkar. Acest orașel minunat, în mijlocul căruia se găsește lacul sfânt Pushkar, este situat la marginea deșertului Thar. Pe drum observ cum peisajul se modifică și devine mai arid și mai asemănător unui semideșert. Văd femei înveșmântate în roșu aprins sau roz, care merg prin stepă, și asta îmi amintește numaidecât de Barsaloi. Chiar dacă totul e diferit, ținuturile sterpe și petele de culoare trezesc involuntar în mine un dor. Incredibil cât de repede mă ajunge trecutul din urmă! Cu fiecare kilometru parcurs, senzația se intensifică și pretutindeni fac comparații cu ținutul Samburu.

Când văd femei care umplu anevoie ulcioare sau canistre cu apă folosind o cană, pentru a le căra apoi pe cap prin semideșert, mă simt aproape ca acasă. E o nebunie. Am vrut să mă distanțez de Africa, dar în India m-am trezit din nou în a doua mea patrie. Prietena mea mă atenționează ușor enervată: „Corinne, suntem în India, nu în Africa!”. Da, știu, dar abia în momentul ăsta ceva îmi atinge sufletul. Până acum am fost uimită, dar nu am simțit nimic mai profund.

Asistăm la Pushkar Mela, o sărbătoare religioasă importantă. Fervoarea cu care masele de oameni se dedică riturilor mă fascinează, dar îmi este și oarecum străină.

Următoarea destinație, la doar o oră de zbor de Pushkar, este Mumbai. Pentru mine este aproape un șoc cultural să văd cât de modern și de liber se îmbracă fetele și femeile de aici. Bun-venit în lumea modernă! Plimbările prin această metropolă debordantă sunt captivante, dar și extrem de obositoare. De aceea la sfârșitul călătoriei noastre ne răsfățăm cu un sejur de patru zile pe o plajă minunată din sudul Indiei.

Când ajungem acolo la hotel, suntem surprinse de mulțimea de polițiști înarmați până în dinți din fața clădirii. Fiecare mașină este cercetată temeinic, iar bagajele noastre și noi însene suntem scanate în fața hotelului. Presupunem că aici o fi cazată cine știe ce mare personalitate. Abia mult mai târziu, seara, aflăm de la televizor că în Mumbai, de unde am plecat cu câteva zile în urmă, a avut loc un atac terorist. Au fost luați ostatici și au fost raportate mai multe decese. Câțiva oameni au fost omorâți chiar în localul unde ne-am oprit noi. Îngrozite și cu inima bătând nebunește,

urmărim știrile și îi mulțumim lui Dumnezeu că încă suntem în viață. Am avut din nou un înger păzitor!

La sfârșitul lui noiembrie mă întorc la Lugano. India m-a fascinat, dar nu m-a atins la fel de puternic ca Africa. Poate că ar fi trebuit să călătoresc mai mult și mai pe îndelete. Africa rămâne însă unică pentru mine. Cobori din avion și aerul vibrează. Hoinărești puțin și simți imediat energia incredibilă care pulsează. Privești oamenii și vezi pe chipuri emoții care pe noi, europenii, ne impresionează profund. În India nu am reușit să simt asta în aceeași măsură.

Decembrie a adus frigul în țară și toată lumea e ocupată cu pregătirile de Crăciun. Eu încă trebuie să intru în atmosferă, fiindcă India era foarte departe de orice înseamnă spiritul Crăciunului.

Probabil ca mulți oameni de pe lumea asta, și eu închei acest an gândindu-mă la ce ar putea să urmeze. Din păcate, în India nu am reușit să-mi fac o idee despre cum va arăta anul ce vine din punct de vedere profesional. Dar sunt norocoasă că pot să nu mă grăbesc.

Pe 30 decembrie 2008, stau întinsă în pat și frunzăresc o revistă de turism ce mi-a trezit interesul datorită superbeii coperti cu India. Deodată îmi sare în ochi un anunț care mă atrage imediat: „Un loc încă sălbatic: fotograf aventuros iubitor de natură caută autoare/parteneră de călătorie de încredere, cu mult curaj și umor, pentru expediții. Plec la drum pe jos, cu cămila. Te interesează?”.

Cum să nu! Drumețiile montane sunt pasiunea mea. M-am gândit toată noaptea la ce s-ar putea afla în spatele acestui anunț. Ce înțelege autorul anunțului prin „sălbatic”

și „aventuros”? Având în vedere experiențele mele extreme „în tufișuri”, nu sunt ușor de impresionat în privința asta. A doua zi dimineață îmi este însă clar: „Corinne, scrie-i omului și sigur vei avea parte de o reacție interesantă”. Astfel, anul care vine poate să înceapă într-un mod palpitant.

Îmi exprim interesul printr-un e-mail chiar în ultima zi a vechiului an și, după doar două ore, primesc un răspuns. Aflu că e vorba de o drumeție de șase săptămâni prin deșert, în nordul Namibiei. Deci din nou Africa! Inima îmi saltă de bucurie și e clar că mi-a stârnit curiozitatea, chiar înainte să plec la petrecerea de revelion din Zürich.

Namibia se învecinează la sud cu Africa de Sud, iar la nord cu Angola. Între Namibia și Angola curge fluviul Kunene. Aici, în așa-numitul Kaokoveld, trăiește faimoasa populație himba. Acest trib aborigen mă fascinează de multă vreme. Ca și populația samburu și masai, himba sunt printre ultimii seminomazi din Africa. Am de mult înrămate acasă două fotografii mari ale unor minunate femei himba. Cele mai remarcabile caracteristici ale lor sunt pielea vopsită în roșu și părul lung și roșu, împletit în multe codițe, precum și faptul că sunt aproape goale.

O săptămână mai târziu mă întâlnesc cu „aventurierul”. Îmi face o impresie destul de plăcută chiar dacă are un aer oarecum superior, explicațiile lui despre călătorie mi se par competente. Vom traversa Kaokoveld însoțiți de un tânăr localnic priceput la cămile, care va avea grijă de cele două cămile care ne vor căra echipamentul. Aflu că acest mod de a călători îți oferă posibilitatea să interacționezi foarte îndeaproape cu himba, mai ales datorită cămilelor,